

Istoria Ascunsă a Versetului Patruzeci și Trei - Numărul Douăzeci și Trei

Ezechiel Numărul Patru

Jeff Pippenger

2026-08-09

Ezechiel este identificat drept „profetul plângerii”, căci el este un simbol al celor o sută patruzeci și patru de mii, care în capitolul nouă al cărții sale plâng (suspînând și strigând) din pricina urâciunilor săvârșite în țară și în biserică. În pasajul din Testimonies pe care l-am citat în articolul precedent, sora White a scris: „Profetul însuși era un străin într-o țară străină, unde ambiția fără margini și cruzimea sălbatică domneau suveran. Ceea ce a văzut și a auzit despre tirania și nedreptatea omenească i-a întristat sufletul, iar el a jeli amarnic zi și noapte.”

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt „surghiuniții lui Israel”, care au fost împrăștiați, așa cum este reprezentat prin ducerea lui Ezechiel în captivitate. Procesul de sigilare reprezentat în Ezechiel nouă este același ca în Apocalipsa șapte, iar ambele capitole sunt prezentate ca având loc în zilele de pe urmă.

„Această sigilare a slujitorilor lui Dumnezeu este aceeași care i-a fost arătată lui Ezechiel în viziune.” Testimonies to Ministers, 445.

De la tron, Dumnezeu îi conduce pe heruvimi, care, la rândul lor, gestionează roțile. Ezechiel trebuia să înțeleagă din vedenie că Dumnezeu deținea controlul, chiar și în perioada în care totul părea a fi în confuzie. Sora White spune „în același fel” după ce prezintă structura lui Dumnezeu pe tron, conducându-i pe heruvimii care administrau treburile pământului, așa cum îl descrie pe Ioan în sanctuar, unde Hristos umbla printre cele șapte biserici. Ezechiel și Ioan sunt simboluri ale acelora care trăiesc în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, despre care, așa cum consemnează Inspirația, „Scenele care urmează să se desfășoare în lumea noastră nici măcar nu au fost încă visate.”

Cu siguranță, atunci când sora White a așternut acele cuvinte, acele cuvinte erau adevărate, însă în timpul sigilării ele își găsesc împlinirea desăvârșită. Cu vreo douăzeci de ani în urmă, v-ați fi gândit că ceea ce se petrece acum în lume este în legătură cu roirea lăcustelor Islamului?

Lăcustele, ca simbol al Islamului în capitolul nouă din Apocalipsa, includ migrația din natură a lăcustelor din nordul Africii. Acele lăcuste care roiesc pe traseul de migrație al Africii se aliniază cu geografia care a fost cucerită de Islam. Islamul se trage din Ismael, iar mama lui Ismael a fost Agar. Agar înseamnă „zbor” sau „a fugi”. În arabă, numele este redat de obicei Hajar (حاجرة) și este legat de aceeași rădăcină care ne dă Hijra (migrația/fuga lui Mahomed). Rădăcinile Islamului sunt asociate nu numai cu roirea lăcustelor, ci aceste rădăcini includ și sensul de migrație. A visat cineva vreodată că imigrația ilegală era o manifestare a lăcustei Islamului?

A visat cineva că comuniștii globali vor forma o alianță cu hoardele islamice? Atât Islamul, cât și puterea balaurului globalist se ridică din adânc în Apocalipsa 9, respectiv 11, iar adâncul reprezintă o manifestare a puterii satanice. Ambii aliați de acum sunt instrumente ale Satanei, potrivit Scripturilor adevărului.

„«Când își vor fi încheiat [își încheie] mărturia.» Perioada în care cei doi martori trebuiau să profețească îmbrăcați în sac s-a încheiat în 1798. Pe când se apropiau de încheierea lucrării lor în obscuritate, trebuia să se facă război împotriva lor de către puterea reprezentată ca «fiara care se ridică din adâncul fără fund». În multe dintre națiunile Europei, puterile care conduceau în Biserică și în Stat fuseseră timp de secole stăpânite de Satana, prin intermediul papalității. Dar aici este adusă în vedere o nouă manifestare a puterii satanice.” The Great Controversy, 268.

Sora White identifică aici apariția socialismului în perioada Revoluției Franceze, observând totodată că Satana controlează și puterea papală. Puterea papală iese, de asemenea, din adânc în Apocalipsa șaptesprezece, iar în capitolul nouă din Apocalipsa, islamul este fumul care s-a ridicat din adânc. Ideea rămâne aceeași: a vrut cu adevărat Inspirația să spună: „Scenele care urmează să se desfășoare în lumea noastră nici măcar nu sunt visate încă”? Cine și-ar fi imaginat că islamul avea să fie acum răspândit în întreaga Europă și că acum coboară asupra Americilor? Ați visat că lăcustele aveau să fie răspândite pe tot globul de către globaliștii Organizației Națiunilor Unite, ai Uniunii Europene și ai Partidului Democrat al Statelor Unite?

Cine ar fi crezut că instituțiile de învățământ aveau să fie copleșite de alianța comunistă și islamică, finanțată acum din banii proveniți din impozitele cetățenilor, care niciodată nu au intenționat ca acești bani din impozitele lor să fie folosiți pentru a distruge națiunea care furnizează acele venituri fiscale.

Cine și-ar fi închipuit că Marea Britanie va promova și va susține ca fete albe să fie violate în grup, răpite, întemnițate și ucise de islam? Mulți subliniază faptul că fiecare sistem comunist întâlnit vreodată în istoria omenirii a fost un eșec total, însă rodul socialismului din Marea Britanie este o condamnare a socialismului la fel de mare ca eșecul filozofiilor economice și politice ale acestui sistem.

Cine și-ar fi închipuit că negustorilor pământului li s-ar îngădui să introducă otrăvuri pentru a înfăptui uciderea în masă a peste șaptesprezece milioane de oameni?

Cine și-ar fi închipuit că unor oameni precum George Soros, Bill Gates și Anthony Fauci li s-ar îngădui să-și împlinească faptele lor demonice de răutate fără absolut nicio consecință?

Când sora White a afirmat că scenele care aveau să se desfășoare nu aveau să fie nici măcar visate, ea a făcut aceasta în contextul timpului sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Ea își continua comentariile asupra avertizării lui Hristos din Matei douăzeci și patru, unde a consemnat: „Aceste lecții sunt spre folosul nostru. Avem nevoie să ne sprijinim credința pe Dumnezeu, căci chiar înaintea noastră se află un timp care va încerca sufletele oamenilor. Hristos, pe Muntele Măslinilor, a trecut în revistă judecățile înfricoșătoare care aveau să preceadă a doua Sa venire.”

Lecțiile la care tocmai se referise erau ilustrațiile atât ale lui Ezechiel, cât și ale lui Ioan, în sanctuar, învățând să înțeleagă faptul că Dumnezeu este în controlul tuturor lucrurilor. În confuzia și răzvrătirea care sunt acum în desfășurare, o confuzie și o răzvrătire care nu vor face decât să se intensifice pe măsură ce istoria înaintază, aceia care sunt mesagerii lui Dumnezeu, reprezentați nu numai de Ezechiel și Ioan în templu, ci și de Isaia, vor străbate istoria într-un mod care Îl slăvește pe Domnul numai dacă înțeleg că până și lucrurile pe care nu ni le-am închipuit niciodată se află tot sub controlul lui Dumnezeu.

Acele roți care se intersectează cu celelalte roți includ evenimentele care nu au fost niciodată visate și sunt evenimentele care au loc în timpul sigilării, care a început la 11 septembrie. Lecțiile care trebuie învățate sunt învățate numai de aceia care, prin credință, intră în Locul Preasfânt și Îl văd pe Hristos și lumina Sa strălucind din Chivot. Când acea slavă este privită așa cum este reprezentată de Daniel în capitolul zece, categoria care beneficiază de lumină este separată de aceia care au fugit de vedenie.

Și numai eu, Daniel, am văzut vedenia; căci oamenii care erau cu mine n-au văzut vedenia; ci un mare cutremur a căzut peste ei, astfel încât au fugit ca să se ascundă. Daniel 10:7.

Se pot desprinde mult mai multe lucruri din pasajul din articolul precedent, dar, pe măsură ce încheiem acest articol, ne vom ocupa de o roată. Am remarcat în ultimul articol simbolismul numărului douăzeci și cinci, iar înainte de aceasta am consacrat timp numărului treizeci. Lumina care vine din cartea lui Ezechiel nu constă pur și simplu în numere simbolice, dar este folositor să ne familiarizăm mai întâi cu unele dintre acele simboluri numerice înainte de a începe să aducem o anumită claritate din confuzie.

Șaptesprezece

Cele trei profeții de două sute cincizeci de ani identifică o perioadă de șaptesprezece ani care începe la sfârșitul istoriei bisericii din Smirna. Din 313 până în 330, șaptesprezece ani prefigurează ridicarea chipului fiarei.

Cei două sute cincizeci de ani care au început în 457 î.Hr. s-au încheiat în 207 î.Hr., la șapte ani după bătălia de la Rafia și la zece ani înainte de bătălia de la Panium. De la Rafia la Panium au fost șaptesprezece ani, iar aceasta reprezintă istoria ascunsă a versetului patruzeci, așa cum este prezentată în versetele unsprezece până la cincisprezece din Daniel unsprezece.

Ptolemeu al IV-lea Filopator (cunoscut și ca Ptolemeu al IV-lea) a fost conducătorul care a câștigat bătălia de la Rafia în anul 217 î.Hr. El a domnit ca rege (și faraon) al Egiptului ptolemaic din 221 î.Hr. până în 204 î.Hr., domnind astfel timp de șaptesprezece ani. Și-a început domnia înainte de bătălia de la Rafia, dar a murit înainte de bătălia de la Panium.

Bătălia de la Rafia, care reprezintă războiul din Ucraina, a început în 2014, când Statele Unite au provocat o revoluție colorată în Ucraina. Ptolemeu al IV-lea, împăratul de la miazăzi, îl prefigurează pe Vladimir Putin, care și-a început domnia în anul 2000, cu un an înainte de începerea sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, în 2001. Asemenea lui Ptolemeu, Putin a început să domnească înaintea războiului din Ucraina, prefigurat de bătălia de la Rafia, începută în

2014. Înainte de Panium, Putin, așa cum este prefigurat de Ptolemeu, este îndepărtat. Putin a început să domnească în 2000, aliniindu-se astfel cu începutul timpului de sigilare, care a început în anul următor, 2001. Șaptesprezece ani simbolici, așa cum sunt reprezentați de Ptolemeu, identifică perioada în care domnește Putin, iar el face aceasta în timpul sigilării.

Trump, reprezentat prin încheierea celor două sute cincizeci de ani care au început în 457 î.Hr., este situat în aceeași istorie ascunsă ca Putin, o istorie de șaptesprezece ani care începe la bătălia de la Rafia. Balaurul (Putin) și prorocul mincinos (Trump) sunt situați în cadrul istoriei ascunse. În acea istorie, fiara, reprezentată drept „jefuitorii poporului tău”, simbolizând puterea papală, este situată la sfârșitul celor șaptesprezece ani de la Rafia la Panium.

Anul 321 reprezintă legea duminicală în Statele Unite, iar 321 se află în cadrul unei perioade de șaptesprezece ani, de la Edictul de la Milano din 313 până la divizarea imperiului în 330.

Istoria reprezentată începând cu Marele Paște al lui Iosia, așa cum este numit, inaugurează al șaptesprezecelea ciclu jubiliar al iudeilor. De la Paștele lui Iosia, care este cea mai mare reînnoire din Vechiul Testament, până la 22 octombrie, se reprezintă istoria millerită de la 11 august 1840 până la 22 octombrie 1844, dar, mai important, ea reprezintă istoria de la 11 septembrie până la legea duminicală. Timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii este reprezentat de al șaptesprezecelea ciclu jubiliar, de la Iosia până la 22 octombrie. Șaptesprezece este un simbol asociat cu evenimentele majore ale timpului sigilării, iar numărul șaptesprezece este un punct în care roțile lui Ezechiel se intersectează.

În istoria ascunsă a versetului patruzeci din Daniel, așa cum este reprezentată în versetele zece până la cincisprezece ale aceluiași capitol, balaurul este asociat cu numărul „17” prin domnia lui Ptolemeu. Istoria de la bătălia de la Rafia din versetul unsprezece până la bătălia de la Rafia din versetul cincisprezece este de „17” ani. Acea istorie îl plasează pe Donald Trump în mijlocul celor șaptesprezece ani reprezentați de acele două bătălii. Chipul fiarei care este format și înălțat de Trump în Statele Unite este reprezentat prin „17” ani, de la 313 la 330. În versetul unu al capitolului unu, Ezechiel se află în al treizecilea an al celui de-al „17-lea” ciclu jubiliar. Ai visat vreodată că numărul șaptesprezece reprezenta una dintre roțile pe care Ezechiel le-a văzut în Locul Preasfânt?

Ezechiel este un simbol al acelora care, în timpul sigilării, au intrat prin credință în Locul Preasfânt. Ei sunt preoții lui Petru.

Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos. 1 Petru 2:5.

Ei au fost însărcinați să prezinte un mesaj fostului popor al legământului lui Dumnezeu, care atunci este trecut cu vederea, deși sunt preveniți dinainte că fostul popor al legământului lui Dumnezeu nu va vedea și nu va auzi.

Și El mi-a zis: „Fiul omului, fă-ți pântecele să mănânce și umple-ți măruntaiele cu sulul acesta pe care ți-l dau.” Atunci l-am mâncat; și în gura mea a fost dulce ca mierea. Și El mi-a zis: „Fiul omului, du-te, mergi la casa lui Israel și vorbește-le cu cuvintele Mele. Căci nu ești trimis

la un popor cu vorbire străină și cu limbă grea, ci la casa lui Israel; nu la multe popoare cu vorbire străină și cu limbă grea, ale căror cuvinte nu le-ai putea înțelege. Cu siguranță, dacă te-aș fi trimis la ele, te-ar fi ascultat. Dar casa lui Israel nu te va asculta, fiindcă nu voiește să Mă asculte pe Mine; căci toată casa lui Israel este cu fruntea nerușinată și cu inima împietrită. Iată, ți-am făcut fața tare împotriva fețelor lor și fruntea ta tare împotriva frunților lor. Ți-am făcut fruntea ca diamantul, mai tare decât cremenea: să nu te temi de ei și să nu te înspăimâți de privirile lor, deși sunt o casă răzvrătită.” Ezechiel 3:3–9.

Lui Ezechiel i se poruncește să proclame un mesaj către fostul popor al legământului, așa cum este reprezentat de protestanții istoriei millerite și de biserica adventistă de ziua a șaptea laodiceană din zilele de pe urmă. Dacă refuză să proclame mesajul, sângele celor lăsați neavertizați va fi asupra lui.

Fiul omului, te-am pus străjer peste casa lui Israel; de aceea, ascultă cuvântul din gura Mea și înștiințează-i din partea Mea. Când zic celui rău: Vei muri negreșit; și tu nu-l înștiințezi, nici nu vorbești ca să-l avertizezi pe cel rău de calea lui cea rea, ca să-i scapi viața, acel om rău va muri în nelegiuirea lui; dar sângele lui îl voi cere din mâna ta. Dar dacă tu îl avertizezi pe cel rău, și el nu se întoarce de la răutatea lui, nici de la calea lui cea rea, va muri în nelegiuirea lui; însă tu ți-ai izbăvit sufletul. Iar când un om drept se abate de la dreptatea lui și săvârșeste nelegiuire, și Eu pun înaintea lui o piatră de poticnire, el va muri: fiindcă nu l-ai înștiințat, va muri în păcatul lui, și faptele lui drepte pe care le-a făcut nu vor mai fi pomenite; dar sângele lui îl voi cere din mâna ta. Totuși, dacă îl înștiințezi pe omul drept ca cel drept să nu păcătuiască, și el nu păcătuiește, va trăi negreșit, pentru că a fost avertizat; și tu ți-ai izbăvit sufletul. Ezechiel 3:17–21.

În primele „unsprezece” capitole ale cărții lui Ezechiel, îi este arătată nimicirea Ierusalimului, ilustrată prin viziunile de la râul Chebar, din câmpie și din Ierusalim. El este însărcinat să proclame o avertizare cu privire la judecata iminentă asupra Ierusalimului. Mesajul de avertizare al judecății iminente asupra Ierusalimului este avertizarea dată mai întâi bisericii adventiste de ziua a șaptea Laodiceene. Avertizarea identifică judecata și lepădarea poporului lui Dumnezeu din Ierusalim, care nu posedă sigiliul lui Dumnezeu. Avertizarea prefigurată de Ezechiel este avertizarea legii duminicale care urmează să vină curând.

În primele unsprezece capitole, în care aceste adevăruri sunt expuse, Ezechiel este făcut mut și nu mai vorbește decât atunci când Dumnezeu îi deschide în mod deosebit gura; iar aceasta continuă până la nimicirea Ierusalimului, când din nou poate vorbi.

Atunci duhul a intrat în mine, m-a pus pe picioare și mi-a vorbit, zicându-mi: „Du-te, închide-te în casa ta. Dar tu, fiu al omului, iată, vor pune legături peste tine și te vor lega cu ele, și nu vei ieși în mijlocul lor. Și voi face ca limba ta să se lipească de cerul gurii tale, ca să fii mut și să nu mai fii pentru ei un mustrător, căci sunt o casă răzvrătită. Dar când îți voi vorbi, îți voi deschide gura, și le vei spune: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu»; cine ascultă, să asculte; și cine se împotrivește, să se împotrivească, căci sunt o casă răzvrătită.” Ezechiel 3:24–27.

Când Ierusalimul a căzut, Ezechiel a putut din nou să vorbească.

Și s-a întâmplat că, în al doisprezecelea an al robiei noastre, în luna a zecea, în ziua a cincea a lunii, a venit la mine unul care scăpase din Ierusalim, zicând: Cetatea este lovită. Iar mâna Domnului fusese peste mine seara, înainte de venirea celui care scăpase; și îmi deschisese gura, până când a venit la mine dimineața; și gura mea a fost deschisă, și nu am mai fost mut. Ezechiel 33:21, 22.

Căderea Ierusalimului reprezintă căderea bisericii adventiste de ziua a șaptea laodiceene în zilele din urmă. Acea cădere are loc în timp ce aceia care au fost sigilați în Ierusalim în capitolul nouă sunt apoi înălțați ca biserica triumfătoare. Laodiceenii dinăuntrul Ierusalimului sunt scoși afară, iar cei o sută patruzeci și patru de mii sunt înălțați pe măsură ce împărăția slavei este întemeiată. Acea împărăție a slavei a fost preînchipuită prin întemeierea împărăției harului la cruce. Împărăția harului la cruce corespunde împărăției slavei la legea duminicală, iar aceste două împărății sunt așezate în succesiunea istoriei profetice prezentate în cartea lui Ezechiel. Primele unsprezece capitole, atunci când Ezechiel este așezat în contextul sanctuarului, tratează despre curățirea bisericii lui Dumnezeu pe măsură ce poporul Său trece de la biserica luptătoare, care este definită ca fiind alcătuită din grâu și neghină, la biserica triumfătoare, care este alcătuită din darul de grâu al Cincizecimii.

Și tu, căpetenie nelegiuită și pângărită a lui Israel, a cărei zi a sosit, când nelegiuirea va ajunge la sfârșit, așa zice Domnul Dumnezeu: Dă jos mitra și ia coroana; acestea nu vor mai fi la fel: înalță pe cel smerit și coboară pe cel înălțat. O voi răsturna, răsturna, răsturna; și nu va mai fi, până va veni acela căruia i se cuvine de drept; și i-o voi da lui. Ezechiel 21:25–27.

Zedechia a fost ultimul împărat al lui Iuda și el este „voievodul nelegiuit al lui Israel, a cărui zi a venit” din aceste versete. Nebucadnețar era pe punctul de a cuceri Ierusalimul, iar coroana lui Zedechia urma să fie îndepărtată de Babilon, care avea să fie răsturnat de mezi și perși, care la rândul lor aveau să fie răsturnați de greci, care aveau să fie răsturnați de Roma. A treia răsturnare ajunge la Roma, care este momentul istoric în care Împăratul „căruia de drept Îi aparține” va primi coroana împărăției harului la întemeierea acelei împărății la cruce.

„Pentru «prințul nelegiuit și pângărit» venise ziua socotelii finale. «Scoate mitra», a poruncit Domnul, «și dă jos coroana.» Până când Hristos Însuși avea să-Și întemeieze împărăția, lui Iuda nu avea să i se mai îngăduie să aibă un împărat. «O voi răsturna, răsturna, răsturna», a fost decretul divin cu privire la tronul casei lui David; «și nu va mai fi, până va veni Acela căruia I se cuvine de drept; și I-o voi da.» Ezechiel 21:25–27.” Profeti și regi, 451.

În vremea ploii târzii, care a început când judecata celor vii a început la 11/9, Hristos Își întemeiază împărăția slavei Sale.

„Când cei patru îngeri vor da drumul, Hristos Își va întemeia Împărăția.” Spalding și Magan, 3.

O perioadă de pregătire începe la 11 septembrie, iar la legea duminicală muntele sfânt și glorios este înălțat deasupra tuturor dealurilor și munților.

Cuvântul pe care l-a văzut Isaia, fiul lui Amoz, cu privire la Iuda și Ierusalim. Și se va întâmpla în zilele de pe urmă că muntele Casei Domnului va fi așezat pe vârful munților și se va înălța

deasupra dealurilor; și toate neamurile vor curge spre el. Și multe popoare se vor duce și vor zice: Veniți și să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov; și El ne va învăța căile Sale, și vom umbla pe cărările Lui; căci din Sion va ieși legea și cuvântul Domnului din Ierusalim. Isaia 2:1–3.

La 11 septembrie, vânturile au fost dezlănțuite și apoi restrânse, marcând astfel începutul instaurării împărăției din Daniel doi, reprezentată ca o piatră desprinsă din munte, care umple întregul pământ.

„Această viziune a fost dată în 1847, când existau doar foarte puțini dintre frații adventiști care păzeau Sabatul, iar dintre aceștia numai puțini presupuneau că păzirea lui avea o importanță suficientă pentru a trasa o linie de demarcație între poporul lui Dumnezeu și necredincioși. Acum începe să se vadă împlinirea acelei viziuni. «Începutul aceluia timp de strâmtorare», menționat aici, nu se referă la timpul când plăgile vor începe să fie vărsate, ci la o scurtă perioadă chiar înainte ca ele să fie vărsate, în timp ce Hristos este în sanctuar. În acel timp, în timp ce lucrarea mântuirii se încheie, necazul va veni peste pământ, iar națiunile se vor mânia, totuși vor fi ținute în frâu, astfel încât să nu împiedice lucrarea îngerului al treilea. În acel timp, «ploaia târzie» sau înviorarea de la fața Domnului va veni pentru a da putere glasului puternic al îngerului al treilea și pentru a-i pregăti pe sfinți să stea în picioare în perioada când cele șapte plăgi de pe urmă vor fi vărsate.” Early Writings, 85.

Hristos Își întemeiază împărăția Sa veșnică în timpul ploii târzii, iar împărăția Sa cuprinde împărăția harului, care a fost întemeiată la cruce, precum și împărăția Sa de slavă la legea duminicală. De la Zedechia la Babilon (prima împărăție), la Medo-Persia (a doua împărăție), la Grecia (a treia împărăție) și apoi la Roma păgână (a patra împărăție) se identifică istoria care conduce la împărăția harului. Acea istorie identifică o secvență istorică paralelă, de la Roma Papală (Babilonul spiritual, a cincea împărăție), până la Statele Unite (Medo-Persia spirituală, a șasea împărăție), până la Națiunile Unite (Grecia spirituală, a șaptea împărăție) și apoi până la întreita unire a balaurului, a fiarei și a prorocului mincinos, care împreună alcătuiesc Roma modernă (Roma spirituală, a opta împărăție, care este dintre cele șapte).

Triumful acelei împărății din Daniel doi este reprezentat printr-o stâncă, iar cei credincioși ai lui Dumnezeu sunt pietre în templu.

Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca o casă duhovnicească, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos. 1 Petru 2:5.

Aceasta triumfă veșnic asupra împărățiilor lumii și umple întreaga lume. În Ezechiel, de la capitolul patruzeci până la sfârșitul cărții sale, aceeași împărăție este înfățișată ca un templu care umple lumea cu apa vieții.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.